

**Examen de promovare în funcții de execuție a personalului de specialitate juridică
asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Inspecției Judiciare
05 aprilie 2018**

Dreptul familiei –Tribunal

Grila nr. 2

1. Convenția matrimonială se încheia, sub sancțiunea nulității absolute, prin:

- a) înscris autentificat de notar public, exprimat personal sau prin mandatar cu procură generală autentică;
- b) înscris autentificat de notar public, cu consimțământul tuturor părților, exprimat personal sau prin mandatar, cu procură autentică, specială și având conținut predeterminat;
- c) înscris autentificat de notar public, cu consimțământul părților, exprimat doar personal în fața notarului;

2. Nu constituie datorie comună a soților:

- a) suma de bani împrumutată de soție de la un terț, fără știința sau acordul soțului, sumă pe care a folosit-o pentru a-și înființa o societate în care are calitate de asociat unic;
- b) suma de bani împrumutată de soț, fără știința sau acordul soției, sumă utilizată pentru cumpărarea unui autoturism;
- c) suma de bani împrumutată de unul dintre soți, de la o instituție bancară, indiferent de modul în care a utilizat-o, în cazul în care celălalt soț nu a cunoscut existența împrumutului.

3. Obligația de restituire a darurilor pe care logodnicii le-au primit în considerarea logodnei sau pe durata acesteia, dar în vederea căsătoriei, intervine:

- a) doar atunci când logodna a încetat din motive independente de voința logodnicilor;
- b) atunci când logodna a încetat prin voința ambilor sau a unuia dintre logodnici;
- c) doar atunci când logodnicii sau căsătorit și a intervenit divorțul.

4. Indiferent de regimul matrimonial existent între soți:

- a) suma împrumutată de unul dintre soți și folosită la cumpărarea unui bun în timpul căsătoriei este datorie comună;
- b) aceștia răspund pentru obligațiile asumate de oricare dintre ei pentru acoperirea cheltuielilor obișnuite ale căsătoriei;
- c) lichidarea comunității se poate face numai prin hotărâre judecătorească.

5. În mod identic cu situația încheierii căsătoriei:

- a) desfacerea căsătoriei pe cale administrativă nu poate avea loc dacă soții nu își exprimă direct și personal consimțământul la desfacerea căsătoriei în fața ofițerului de stare civilă;
- b) consimțământul unuia dintre soți la încheierea convenției matrimoniale poate fi exprimat și prin mandatar cu procură autentică, specială și având conținut predeterminat;
- c) încheierea logodnei poate fi dovedită cu orice mijloc de probă.

6. Este nulă absolut căsătoria:

- a) încheiată cu respectarea principiului monogamiei;
- b) încheiată între rudele în linie colaterală până la gradul 3;
- c) încheiată după ce pentru prima căsătorie s-a pronunțat o sentință de divorț, atacată cu apel de soț, apel la care a renunțat anterior încheierii celei de a doua căsătorii.

7. În cazul desfacerii căsătoriei pe cale judiciară, ca regulă, regimul matrimonial dintre soți încetează:

- a) la data introducerii cererii de divorț;
- b) la data rămânerii definitive a hotărârii de divorț;
- c) la data la care rămâne definitivă hotărârea de partaj cu privire la bunurile comune sau la data încheierii tranzacției prin care soții convin asupra partajului bunurilor comune;

8. Părinții:

- a) trebuie să aleagă confesiunea religioasă a minorului cu capacitate de exercițiu restrânsă;
- b) pot fi scutiți de plata pensiei de întreținere a minorului care are venituri proprii suficiente;
- c) nu pot lua măsuri disciplinare împotriva minorilor.

9. Convenția matrimonială poate fi încheiată ori modificată de minorul care:

- a) a împlinit vârsta matrimonială și numai cu încuviințarea ocrotitorului său legal și cu autorizarea instanței de tutelă;
- b) a împlinit vârsta de 16 ani și cu încuviințarea părinților săi sau a tutorelui;
- c) a împlinit 16 ani și care are, potrivit dreptului comun, capacitate de exercițiu restrânsă.

10. Beneficiul locuinței conjugale:

- a) poate fi atribuit în favoarea oricăruia dintre soți, indiferent cine are calitatea de proprietar asupra locuinței respective;
- b) nu produce efecte și ulterior finalizării lichidării comunității, prin act autentic notarial încheiat cu respectarea tuturor condițiilor legale;

c) nu ar putea fi atribuit, în nici un caz, în favoarea soțului care este vinovat exclusiv de desfacerea căsătoriei.

11. În materia obligației de întreținere:

a) copilul, chiar dacă a devenit major și obține venituri, nu poate renunța, în mod valabil, pentru viitor, la dreptul său legal de întreținere;

b) părintele care are mai mulți copii poate pretinde, în toate cazurile, de la oricare dintre aceștia întreaga întreținere la care este îndreptățit;

c) minorul care a încheiat o căsătorie cu respectarea tuturor condițiilor legale, nu ar mai putea pretinde, în nicio situație, în timpul căsătoriei, întreținere de la părinții săi.

12. Acțiunea în stabilirea filiației față de mamă poate fi introdusă oricând:

a) de moștenitorii copilului, împotriva pretinsei mame;

b) de moștenitorii copilului, împotriva moștenitorilor pretinsei mame;

c) de copil, în timpul vieții sale, personal, împotriva moștenitorilor pretinsei mame.

13. Recunoașterea de paternitate:

a) poate fi făcută de moștenitorii tatălui biologic;

b) poate fi făcută numai de bărbatul major necăsătorit;

c) poate fi făcută de bărbatul minor, necăsătorit.

14. Acțiunea în tăgada paternității:

a) nu poate fi introdusă de tatăl biologic împotriva soțului mamei și a copilului;

b) poate fi introdusă de moștenitorii celui care s-a pretins tatăl biologic al copilului, în termen de cel mult 1 an de la data decesului pretinsului tată;

c) nu poate fi admisă în nici un caz dacă pe parcursul procesului nu s-a administrat proba cu expertiza serologică ADN din care să rezulte că soțul mamei nu este tatăl copilului.

15. Dispozițiile art. 412 Cod civil privind timpul legal al concepțiunii, așa cum a stabilit Curtea Constituțională:

a) nu creează o prezumție absolută în ceea ce privește perioada gestației;

b) nu împiedică dovedirea faptului concepției la o anumită dată, în timpul stabilit de lege ca fiind al concepțiunii;

c) contravin dispozițiilor art. 26 alin. 1 și 2 din Constituția României privind respectarea și ocrotirea vieții intime, familiale și private.

16. În materia obligației de întreținere:

a) pensia de întreținere poate fi acordată și pentru o perioadă anterioară formulării cererii de chemare în judecată, în cazul în care, introducerea acesteia a fost întârziată din culpa debitorului;

b) mijloacele celui care datorează întreținerea nu pot fi dovedite cu martori;

c) pensia de întreținere nu se poate stabili sub forma unei cote procentuale din veniturile celui care datorează întreținerea.

17. Ascultarea copilului care a împlinit vârsta de 10 ani:

- a) nu este obligatorie atunci când părinții cer înapoierea de la o persoană care îl ține fără drept;
- b) se realizează în prezența unui psiholog, în toate cauzele privind stabilirea măsurilor de protecție socială;
- c) este obligatorie în procedurile administrative sau judiciare care îl privesc.

18. Se poate institui plasamentul unui copil minor la o persoană numai în cazul în care aceasta:

- a) a participat la cursuri de specialitate în materia creșterii și îngrijirii copilului minor;
- b) are domiciliul în România;
- c) este deținătoarea unui certificat de asistent maternal.

19. Plasamentul în regim de urgență:

- a) presupune suspendarea de drept a exercițiului drepturilor părintești;
- b) se dispune de instanță în cazul copilului al cărui unic ocrotitor legal sau ambii au fost reținuți, arestați, internați sau în situația în care, din orice alt motiv, aceștia nu-și pot exercita drepturile și obligațiile părintești cu privire la copil;
- c) se dispune de instanță dacă nu se întâmpină opoziție din partea persoanelor fizice care au în îngrijire sau asigură protecția copilului respectiv.

20. Stabilirea de către instanță, prin hotărâre judecătorească, ca realizare a programului de legături personale cu minorul în vârstă de 1an și 3 luni, pe o perioadă determinată, la locuința reclamantilor – tatăl, bunicii paterni și mătușa paternă – sau în alt apartament:

- a) este legală, deoarece o eventuală limitare a dreptului părintelui și a familiei extinse la care copilul nu locuiește statornic, de a avea legături personale și contacte directe cu minorul se face, doar, în ipoteza în care interesul superior al minorului o cere;
- b) este în detrimentul copilului deoarece programul de legături personale și modalitatea lui de exercitare se stabilește în funcție de vârsta minorului și cu respectarea regulii că părintele cu care copilul nu locuiește în mod statornic, are dreptul de a avea legături personale cu minorul, la locuința acestuia;
- c) este legală deoarece instanța este obligată să respecte dreptul la viața de familie, așa cum este el reglementat de art. 8 din C.E.D.O.

21. În virtutea rolului judecătorului în aflarea adevărului în procesul civil:

- a) sub sancțiunea nulității hotărârii, judecătorul are obligația să ordone din oficiu administrarea probelor pe care le consideră necesare, chiar dacă părțile se împotrivesc;
- b) judecătorul poate dispune introducerea în cauză a altor persoane, în condițiile legii;

c) într-un litigiu având ca obiect executarea unui act juridic încheiat cu nesocotirea unei norme juridice care ocrotește un interes general, judecătorul se va pronunța prin dispozitivul hotărârii asupra nulității absolute a actului juridic, invocate din oficiu, chiar în lipsa formulării de către una dintre părți a unei cereri în acest sens.

22. Contestația în anulare:

a) este admisibilă în cazul în care dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori de judecată;

b) se introduce la instanța ierarhic superioară instanței care a pronunțat hotărârea care se atacă;

c) nu poate fi formulată de partea care a mai exercitat anterior această cale de atac, chiar dacă se invocă alte motive decât cele invocate prin contestația în anulare anterioară.

23. În cazul judecării în primă instanță:

a) dacă nu s-a depus răspuns la întâmpinare, judecătorul, în 3 zile de la expirarea termenului de 10 zile prevăzut pentru depunerea răspunsului, va fixa prin rezoluție primul termen de judecată;

b) instanța va da termen și va dispune comunicarea cererii modificate pârâtului, dacă la primul termen de judecată reclamantul solicită contravaloarea obiectului cererii, pierit înainte de introducerea cererii de chemare în judecată;

c) pentru ca reclamantul, după primul termen de judecată, să își poată modifica cererea prin chemarea în judecată a unei alte persoane în calitate de pârât, este nevoie de acordul expres atât al acesteia din urmă, cât și al pârâtului inițial.

24. În cazul în care constată, cu ocazia deliberării, că este necesară introducerea în cauză a altor persoane, instanța, prin încheiere:

a) va respinge cererea fără a se pronunța pe fond;

b) va repune cauza pe rol, dispunând citarea părților;

c) va soluționa cauza pe fond cu respectarea principiului disponibilității.

25. Delegarea instanței:

a) se va dispune de către Înalta Curte de Casație și Justiție, la cererea părții interesate, către o altă instanță de același grad cu instanța competentă care este împiedicată un timp mai îndelungat să funcționeze din cauza unor împrejurări excepționale;

b) se va dispune de președintele curții de apel în circumscripția căreia se află instanța împiedicată să funcționeze;

c) se va dispune de către instanța sesizată atunci când, din motive obiective, administrarea probelor nu se poate face decât în afara localității de reședință a instanței.

26. În cazul deținuților, părți în procesul civil:

a) locul citării acestora este administrația locului de deținere;

- b) aceștia se citează la fiecare termen, cu excepția cazului când au termen în cunoștință;
- c) în ipoteza divorțului din culpa soților, în fața instanțelor de fond, trebuie să se înfățișeze în persoană.

27. Președintele completului de judecată:

- a) nu poate să limiteze în timp cuvântul reclamantului, întrucât ar încălca principiile contradictorialității și oralității, dar îi poate atrage atenția să se limiteze la obiectul cauzei;
- b) la cererea părții interesate, pentru motive temeinice, poate schimba ordinea cauzelor de pe lista de ședință;
- c) va da cuvântul reprezentantului Ministerului Public după celelalte părți, în cazul în care acesta a pornit acțiunea.

28. Nu este incompatibil:

- a) judecătorul căruia, într-un proces de partaj, judecat definitiv, îi este repartizată spre soluționare contestația în anulare declarată împotriva încheierii de admitere în principiu pronunțată de acesta și împotriva sentinței pronunțate de alt judecător în aceeași pricină, al cărei motiv constă în nelegala citare a contestatorului reclamant pe parcursul întregului proces, la care nu a fost prezent;
- b) judecătorul, fost avocat, care a reprezentat partea doar la primul termen de judecată, în aceeași cauză, ce i-a fost repartizată în prezent spre soluționare;
- c) judecătorul care a soluționat anterior o cauză similară, între alte părți, în care s-a pus în discuție aceeași problemă de drept.

29. Cererea de reexaminare formulată împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată, pronunțată în procedura regularizării:

- a) se soluționează prin încheiere ce are autoritate de lucru judecat, astfel încât pârâtul nu ar mai putea invoca un motiv de nulitate a cererii de chemare în judecată care a fost analizat de instanță în această procedură;
- b) poate fi formulată în termen de 15 zile de la comunicarea încheierii de anulare;
- c) se soluționează cu citarea reclamantului, iar în caz de admitere completul de reexaminare va dispune comunicarea către pârât a cererii de chemare în judecată, în vederea formulării întâmpinării.

30. Atunci când cererea de chemare în judecată a fost formulată împotriva mai multor pârâți persoane fizice:

- a) dacă unul din pârâți a fost chemat în judecată numai în scopul sesizării instanței competente pentru el, oricare dintre pârâți poate invoca necompetența la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe;
- b) dacă printre pârâți sunt și obligați accesorii, cererea se poate introduce la instanța competentă pentru oricare dintre debitorii principali sau accesorii;

c) dacă numai unul dintre pârâți are domiciliul cunoscut, iar celorlalți pârâți nu li se cunoaște nici domiciliul și nici reședința, cererea poate fi introdusă numai la instanța în circumscripția căreia se află domiciliul reclamantului.

31. Cu referire la admisibilitatea recursului împotriva încheierii pronunțate de tribunal, prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a unei cauze suspendate, Înalta Curte de Casație și Justiție a decis că:

a) recursul este admisibil, indiferent dacă încheierea a fost pronunțată într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este sau nu definitivă;

b) în aplicarea principiului accesorium sequitur principale, încheierea poate fi supusă controlului judiciar numai în măsura în care legea prevede o cale de atac pentru hotărârea de fond;

c) recursul este inadmisibil, atunci când încheierea a fost pronunțată într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este definitivă, întrucât dispozițiile art. 414 alin.1 Cod de procedură civilă instituie o excepție în ceea ce privește regimul juridic al căii de atac, aceasta fiind de strictă interpretare.

32. În apel, dacă între momentul închiderii dezbaterilor și cel al pronunțării:

a) unul din judecătorii care a luat parte la judecată este delegat la o altă instanță, este obligatorie repunerea pe rol a procesului, pentru ca părțile să pună din nou concluzii în fața completului legal constituit;

b) se depune la dosar un înscris doveditor nou, instanța poate dispune repunerea pe rol a procesului, în măsura în care îl apreciază necesar pentru soluționarea cauzei;

c) se formulează o cerere de intervenție accesorie în interesul intimatului pârât, instanța va dispune repunerea pe rol a procesului pentru a discuta, în condiții de contradictorialitate, admisibilitatea în principiu a cererii.

33. În procesul civil, judecătorul:

a) nu poate administra din oficiu probele la care părțile au renunțat;

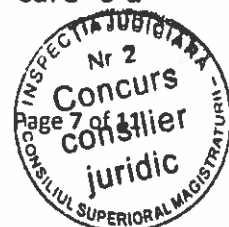
b) poate ordona probe din oficiu, cu respectarea următoarelor condiții: a pus în discuția contradictorie a părților necesitatea administrării probei, în temenele legale de propunere a probelor, proba este admisibilă și concludentă în soluționarea cererii;

c) poate ordona probe pentru dovedirea împrejurării că un anumit fapt este de notorietate publică.

34. În cazul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța care poate formula sesizarea este:

a) curtea de apel, atunci când judecă în primă instanță, cererile în materia contenciosului administrativ și fiscal;

b) tribunalul, care judecă apelul declarat împotriva unei hotărâri prin care s-a soluționat o cerere în evacuare;

c) curtea de apel, care judecă apelul declarat împotriva unei hotărâri prin care s-a soluționat o cerere având ca obiect pretenții în valoare de 1.500.000 lei.

35. Are natura unei încheieri premergătoare cu caracter interlocutoriu:

- a) încheierea prin care s-a respins cererea de amânare pentru lipsă de apărare;
- b) încheierea prin care s-a respins excepția lipsei de interes a reclamantului;
- c) încheierea prin care instanța estimează durata procesului.

36. În etapa regularizării cererii de chemare în judecată:

- a) împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată reclamantul va putea formula numai cerere de reexaminare, care se va soluționa în camera de consiliu, cu citarea părților, de către un alt complet al instanței respective;
- b) prin admiterea cererii de reexaminare, asupra măsurii anulării cererii de chemare în judecată se va putea reveni când aceasta a fost dispusă eronat;
- c) poate interveni anularea cererii de chemare în judecată pentru neîndeplinirea procedurii prealabile impuse de o normă de ordine publică.

37. În cazul în care cererea de apel nu este semnată de către apelant:

- a) neregularitatea poate fi acoperită în tot cursul judecării în fața instanței de apel, numai cu acordul expres al intimatului;
- b) neregularitatea poate fi acoperită în tot cursul judecării în fața instanței de apel, fără a fi necesar acordul expres al intimatului;
- c) neregularitatea poate fi acoperită, după închiderea dezbaterilor, în fața instanței de apel.

38. Spre deosebire de conexitate, litispendența:

- a) se poate invoca atunci când una dintre pricini se află în primă instanță, iar cealaltă în apel;
- b) nu poate fi invocată dacă s-a renunțat la judecarea uneia dintre cereri, anterior invocării excepției de litispendență;
- c) se poate invoca și în fața unor instanțe de grad diferit.

39. Constituie un caz de suspendare facultativă a judecării:

- a) în cazul litispendenței, suspendarea dispusă de instanța de fond în situația în care un proces se află în fața instanței de fond iar celălalt în fața unei instanțe de recurs;
- b) suspendarea dispusă de instanța ce formulează o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare adresată Curții de Justiție a Uniunii Europene potrivit prevederilor tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană;
- c) suspendarea dispusă după ce Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată cu o cerere în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, de către o altă instanță decât cea care a formulat sesizarea, instanță ce are pe rol o cauză similară.

40. În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, efectul pozitiv al autorității de lucru judecat:

- a) se impune numai în cazul triplei identități de părți, obiect și cauză;
- b) se impune într-un al doilea proces, care nu prezintă tripla identitate de părți, obiect și cauză cu primul, dar care are legătură cu aspectul litigios dezlegat anterior, fără posibilitatea de a mai fi contrazis;
- c) se invocă pe calea excepției autorității de lucru judecat.

41. Conform art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție:

- a) neexecutarea unei hotărâri judecătorești ce recunoaște un drept la despăgubire, dacă suma nu a fost stabilită, nu constituie, în nicio împrejurare, o ingerință în dreptul de proprietate;
- b) un drept la compensație integrală este garantat, în orice circumstanțe, o compensare numai parțială făcând privarea de proprietate nelegitimă, în toate cazurile;
- c) statul are dreptul de a expropria bunuri - inclusiv orice drepturi la despăgubire consfințite de lege - și de a reduce, chiar foarte mult, nivelul despăgubirilor, prin mijloace legislative.

42. Conform jurisprudenței CEDO:

- a) în toate cazurile, simpla constatare a unei încălcări constituie o satisfacție echitabilă;
- b) cerințele securității raporturilor juridice nu conferă un drept dobândit la consecvența jurisprudenței;
- c) o persoană în favoarea căreia s-a pronunțat o hotărâre împotriva statului are obligația de a iniția o procedură distinctă pentru a obține executarea silită a hotărârii.

43. Conform jurisprudenței CEDO:

- a) limitările dreptului de acces la justiție sunt conforme cu art. 6 numai în cazul în care acestea au un scop legitim și în cazul în care există un raport de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit;
- b) dreptul de acces la o instanță nu implică și speranța legitimă că decizia instanței va fi pusă în executare silită, întrucât executarea silită are relevanță numai la calculul termenului rezonabil;
- c) dreptul de acces la justiție nu este absolut, întrucât poate permite restricții admise implicit, fiind, prin chiar natura sa, reglementat de către stat, însă condițiile impuse de stat pentru acces la justiție nu pot fi supuse controlului instanței europene.

44. Conform jurisprudenței CEDO:

- a) în analiza respectării de către instanțele interne a obligației lor de a-și motiva deciziile, Curtea ia în considerare atât relevanța, cât și incidența argumentului sau motivului la care instanța nu a răspuns pentru soluționarea cauzei;

- b) expresia „instituită de lege” din art. 6 paragraf 1 din Convenție se referă numai la temeiul legal pentru însăși existența unei instanțe;
- c) neîndeplinirea obligației de cooperare care revine unei persoane în ceea ce privește accelerarea executării unei hotărâri exonerează administrația, în toate cazurile, de obligația pe care i-o impune Convenția de a acționa din proprie inițiativă pentru a respecta hotărârea pronunțată împotriva sa.

45. Conform jurisprudenței CEDO:

- a) respingerea ca inadmisibilă , a unei acțiuni civile, nu respectă, în nicio situație, dreptul de acces la justiție;
- b) nu revine Curții europene sarcina de a se substitui instanțelor interne; obligația de a interpreta legislația internă, în special cu privire la normele de natură procedurală, precum și la termene, le revine în special instanțelor interne;
- c) prin obligația impusă de art.6 paragraful 1, instanțele naționale trebuie să motiveze în mod detaliat fiecare argument al deciziilor luate.

46. Potrivit jurisprudenței CJUE, principiul conform căruia statele membre sunt obligate să repare prejudiciul cauzat persoanelor particulare prin încălcări ale dreptului UE care le sunt imputabile se aplică, de asemenea, atunci când încălcarea în cauză decurge dintr-o hotărâre a unei instanțe de ultim grad de jurisdicție, în cazul în care norma de drept UE încălcată are ca scop să confere drepturi persoanelor particulare, când încălcarea este suficient de gravă și când există o legătură directă de cauzalitate între această încălcare și prejudiciul suferit de persoanele vătămate. Pentru a stabili dacă încălcarea este suficient de gravă:

- a) instanța națională competentă trebuie, luând în considerare specificitatea funcției juridice, să stabilească dacă această încălcare are un caracter evident;
- b) instanța națională competentă trebuie, luând în considerare specificitatea funcției juridice, să stabilească dacă această încălcare este prevăzută în majoritatea statelor naționale membre;
- c) instanța națională competentă trebuie, luând în considerare situația personală a particularului să stabilească dacă încălcarea îl prejudiciază pe acesta.

47. Potrivit jurisprudenței CJUE, în ceea ce privește principiul efectivității, fiecare caz în care se ridică problema dacă o prevedere procedurală internă face imposibilă sau excesiv de dificilă aplicarea dreptului Uniunii trebuie analizat ținând cont:

- a) de interesul pe care statul respectiv îl apără prin respectiva prevedere procedurală;
- b) de locul pe care respectiva prevedere îl ocupă în cadrul procedurii în ansamblul său, de modul în care se derulează și de particularitățile acesteia în fața diverselor instanțe naționale;
- c) de natura prevederilor procedurale în raport cu actele normative naționale.

48. Potrivit jurisprudenței CJUE, o cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare în interpretare, conform art. 267 TFUE, va fi declarată inadmisibilă:

- a) atunci când instanța națională care solicită pronunțarea hotărârii preliminare a ridicat din oficiu problema de interpretare a dreptului Uniunii Europene, iar părțile s-au opus sesizării CJUE;
- b) atunci când instanța națională care solicită pronunțarea hotărârii preliminare a cenzurat, în prealabil, întrebările formulate de părți;
- c) atunci când interpretarea dreptului Uniunii Europene solicitată de instanța națională nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul acțiunii principale.

49. Potrivit jurisprudenței CJUE, un resortisant al unui stat membru care exercită, în mod stabil și continuu, o activitate profesională într-un alt stat membru în care, de la un domiciliu profesional, se adresează, printre altele, cetățenilor acestui stat:

- a) intră sub incidența prevederilor TFUE din capitolul referitor la bunuri și servicii;
- b) intră sub incidența prevederilor TFUE din capitolul referitor la lucrători;
- c) intră sub incidența prevederilor TFUE din capitolul referitor la dreptul de stabilire.

50. Potrivit jurisprudenței CJUE, printre condițiile în care un stat membru este obligat să repare prejudiciul cauzat unei persoane particulare, prin încălcarea dreptului Uniunii Europene care îi este imputabilă, atunci când încălcarea în cauză decurge dintr-o hotărâre a unei instanțe de ultim grad de jurisdicție, se numără:

- a) condiția ca, pentru încălcarea respectivă, judecătorii care au produs-o să fi fost sancționați anterior;
- b) condiția ca încălcarea să fie suficient de gravă;
- c) condiția ca încălcarea să se fi produs în mai multe cauze similare.

